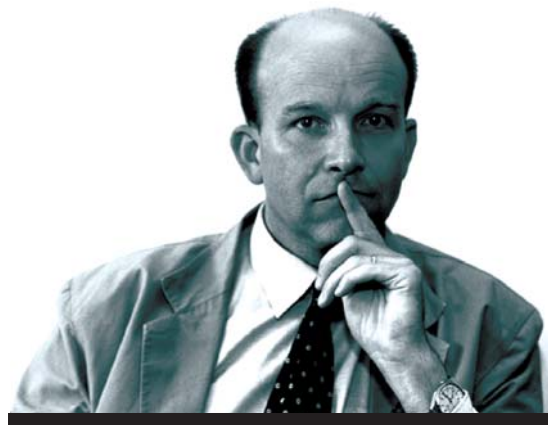

Moim prywatnym zdaniem...

Minimum minimorum

Konstanty Radziwiłł

Gdy ten felieton się ukáže, pracownicy służby zdrowia otrzymają wypłaty podwyższonych wynagrodzeń. Już dziś wiadomo, że nie wszyscy dostaną obiecane 30 proc., co budzi oczywiście rozgoryczenie i żal tych, którzy czują się oszukani. W dodatku trudno zrozumieć, jaka np. jest różnica między lekarzami anestezjologami zatrudnionymi na kontraktach indywidualnych (poprzez ich indywidualne praktyki lekarskie) i zbiorowych (poprzez ich wspólny niepubliczny zakład opieki zdrowotnej). Ci drudzy podwyżki nie dostaną. Czytając uważnie

lekarzy), odchodzeniu od zawodu czy obłądu *pracy na okrągło* to *minimum minimorum*. Nastroje w środowisku lekarskim są nadal złe, a związki zawodowe już knują, aby w przyszłym roku powtórzyć tegoroczne doświadczenie strajkowe na jeszcze większą skalę. Czy jest w ogóle jakiś realny scenariusz zapobieżenia takiemu rozwojowi wypadków? Wydaje się, że przy obecnym sposobie organizacji ochrony zdrowia i nawet najlepszym splotem funduszy do systemu, nie ma mowy o możliwości spełnienia takich oczekiwań. Są dwa sposoby naprawy sytuacji:

„ Żądania zarobków na poziomie nie mniejszym niż 5 tys. zł miesięcznie (brutto) lub 33 zł za godzinę pracy (brutto) nie są wcale bezczelne i nierealistyczne „

ustawę podwyżkową, niektórzy twierdzą, że fundusze na podniesienie wynagrodzeń zagwarantowane są tylko na miesiąc (a nie na cały rok). To oczywiście złośliwcy szukający dziury w całym, ale jakby przyszło co do czego...

Podwyżka mniej więcej o 30 proc., zwłaszcza w wypadku lekarzy, nie rozwiązuje jednak żadnego z nabrzmiałych problemów w tej grupie zawodowej. Nawet ci, którzy dostaną o ponad tysiąc złotych więcej niż dotychczas, będą nadal niezadowoleni. Jeśli samorząd lekarski twierdzi, że lekarz nie powinien zarabiać mniej niż 5 tys. zł miesięcznie (brutto) lub 33 zł za godzinę pracy (brutto), to z pewnością nie są to w dzisiejszej Polsce bezczelne i nierealistyczne żądania. Dla zapobieżenia coraz częstszym rozważaniom o emigracji (zwłaszcza wśród młodych

albo znacząco zwiększyć nakłady na ochronę zdrowia (wtedy pojawią kłopoty z budżetem), lub czerpać z pieniędzy prywatnych (wtedy pojawią kłopoty z wyborcami). Można jeszcze limitować zakres gwarancji systemu wobec obywateli (naprawdę ograniczony koszyk świadczeń – ale czy to możliwe?). Można też oczywiście dokonać zmian w obu tych obszarach. Jednak przy słabej koalicji rządowej wprowadzenie ustawowych zmian mogących pogorszyć notowania decydentów będzie bardzo trudne. Wydaje się, że w tej sytuacji jedynym dobrym posunięciem jest ustawowe zagwarantowanie wzrostu wynagrodzeń rozłożone w czasie, ale ostatecznie dochodzące do postulowanych poziomów. Czy starczy na to determinacji obecnej ekipie Ministerstwa Zdrowia, a potem całemu rządowi i koalicji? ■